

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **M. G.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2011 č.j. KUOK 26082/2011, ve věci vrácení řidičského oprávnění,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litovel ze dne 22.11.2010 č.j. LIT 24520/2010, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vrácení řidičského oprávnění.

Správní orgány v napadených rozhodnutích dospěly k závěru, že žalobci nelze vrátit řidičské oprávnění, které mu mělo zaniknout v důsledku rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 1.12.2009 č.j. SmOI/AŘMV/2/1779/2009/Kašp (právní moc 29.3.2010), jímž byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Výkon tohoto rozhodnutí byl totiž odložen rozhodnutím Magistrátu města Olomouce ze dne 17.5.2010 č.j. SMOI/AŘMV/2/1779/2009/Kašp, proto správní orgány uzavřely, že žalobce uložený trest dosud nevykonal; ovšem po dobu odkladu výkonu rozhodnutí se na žalobce hledí, jako by mu řidičské oprávnění nezaniklo. Žalobce vykonal část trestu v době od právní moci rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 1.12.2009 do právní moci rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 17.5.2010, zbytek trestu vykoná po právní moci rozsudku Krajského soudu v Ostravě ve věci sp. zn. 58 A 32/2010 (neboť právě do té doby byl výkon trestu odložen).

Žalobce uvedl v žalobě, že považuje za nadbytečné podrobně rozvádět své námitky a plně odkázal na správní spis. Dále namítl, že řidičské oprávnění nepochybně pozbyl právní mocí rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 1.12.2009 (právní moc 29.3.2010). Žalovaný nijak nevysvětlil své konstatování, že bylo pouze „odloženo pozbytí řidičského oprávnění“. Žalobce nevidí žádný důvod, který by bránil správnímu orgánu v použití analogie ve smyslu § 83 odst.1 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen přestupkový zákon).

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobcova argumentace byla založena na jeho interpretaci § 102 odst.1 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen silniční zákon), s tím se však žalovaný neztotožnil, což uvedl i v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Především je nutno uvést, že podle ustálené judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví musí žalobní body podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné. Žalobním bodem však není např. uvedení ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit, je-li z hlediska skutkových důvodů jen obecně odkázáno na spisový materiál (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.4.2004 č.j. 6 Azs 22/2004-42, dostupný na www.nssoud.cz). Soud tedy nevyhledával za žalobce námitky uvedené snad v průběhu správního řízení ani nepátral po tom, z jakého důvodu žalobce zmínil v žalobě § 83 odst.1 přestupkového zákona a soustředil se jen na samotné jádro sporu mezi účastníky - právní posouzení vzniklé situace, tzn. zodpovězení otázky, jaké účinky má časově následný odklad výkonu rozhodnutí na uložený trest zákazu činnosti.

Mezi účastníky je nesporný následující skutkový stav, který soud ověřil i z obsahu správních spisů:

- dne 29.3.2010 nabylo právní moci rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 1.12.2009, jímž byl žalobci uložen trest zákazu činnosti v trvání 6 měsíců;

- s ohledem na podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 1.12.2009 potvrzeno, byl k žádosti žalobce rozhodnutím Magistrátu města Olomouce ze dne 17.5.2010 odložen výkon rozhodnutí ze dne 1.12.2009. Rozhodnutí o odkladu výkonu rozhodnutí nabylo právní moci dne 17.5.2010.

Problematickou odkladu výkonu rozhodnutí se zabýval ve své judikatuře Ústavní soud, a to konkrétně zejm. v Nálezu ze dne 30.9.2008 sp. zn. II. ÚS 1260/07, nalus.usoud.cz. Ústavní soud zdůrazňuje, že odklad výkonu rozhodnutí představuje nikoli jen odklad vynutitelnosti, ale i odklad všech účinků zamýšlených právě tím rozhodnutím, jehož výkon se odkládá. Účelem tohoto institutu je minimalizace škodlivých následků, z čehož vyplývá, že rozhodnutí o odložení výkonu správního rozhodnutí je nadáno schopností působit i zpětně s účinky ex tunc (od počátku doby, po kterou měly účinky rozhodnutí, jehož výkon se odkládá, vůbec nastat či trvat). správní rozhodnutí tak z formálního hlediska zůstává sice pravomocným, uložené povinnosti však nelze vynucovat, odejmutá oprávnění zůstávají (prozatím) zachována. Pakliže by byl přiznán jakýkoli účinek rozhodnutí, které je sice v právní moci, ale jehož výkon byl odložen, jednalo by se o přehnaně formalistní, ba textualistický přístup k výkladu práva vedoucí k porušování základních práv a svobod.

Krajský soud respektuje shora uvedený výklad Ústavního soudu (čl. 89 odst. 2 Ústavy), přičemž ani v nyní posuzované věci neshledal žádný důvod pro legitimní odchýlení se od něj.

Uvedeným výkladem je třeba korigovat úvahu správních orgánů o tom, že snad žalobce vykonal část trestu zákazu činnosti v době od právní moci rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 1.12.2009 do právní moci rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 17.5.2010. Působí-li totiž rozhodnutí o odkladu výkonu rozhodnutí tak, že zabraňuje všem účinkům rozhodnutí (jehož výkon je odkládán), a to od samého počátku, má to za následek, že pro povolený odklad došlo k situaci, kdy řidičské oprávnění žalobci nezaniklo a k výkonu uloženého trestu (a to v žádné, byť i minimální části) nedošlo.

Tím je zcela vyvrácena argumentace žalobce, že právní mocí rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 1.12.2009 řidičské oprávnění pozbyl. Krajský soud uzavírá, že se tak nestalo.

Krajský soud dodává, že shora uvedený závěr o tom, že k výkonu uloženého trestu (a to v žádné, byť i minimální části) nedošlo – nemá za následek, že by doba od právní moci rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 1.12.2009 do právní moci rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 17.5.2010 představovala dobu, po kterou by měl žalobce – na rozdíl od právního názoru správních orgánů – uložený trest zákazu činnosti ještě „dovykonat“.

Dle § 14 odst. 2 přestupkového zákona, do doby zákazu činnosti se započítává doba, po kterou pachatel na základě opatření správního orgánu učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem nesměl již tuto činnost vykonávat.

Dobu od právní moci rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 1.12.2009 do právní moci rozhodnutí Magistrátu města Olomouce

ze dne 17.5.2010 je třeba podle názoru krajského soudu nutno považovat za dobu, po kterou nesměl žalobce zakázanou činnost vykonávat na základě pravomocného rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 1.12.2009 v situaci, kdy o odkladu výkonu tohoto rozhodnutí ještě nebylo rozhodnuto.

Jakkoli měl tedy odklad výkonu rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 1.12.2009 za následek situaci, že k přímému výkonu trestu zákazu činnosti nedošlo, je tu jiná doba, kterou je třeba i přesto na výkon tohoto trestu započítat.

Jakkoli je tedy nyní napadané rozhodnutí žalovaného vystavěno na odlišných dílčích úvahách, obstojí základní důvod napadeného rozhodnutí, tj. že na výkon uloženého trestu zákazu činnosti lze započítat dobu od právní moci rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 1.12.2009 do právní moci rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 17.5.2010, následující období však nikoli. Žalovaný tedy napadeným rozhodnutím zákon neporušil.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 28. února 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu